

ERIC WEWERINKE

**ZWARTE
GOLVEN**

EEN WAARGEBEURDE THRILLER

UITGEVERIJ WATER BV, AMSTERDAM

20 years from now
you will be more disappointed
by the things that you didn't do
than by the ones you did do.
So throw off the bowlines.
Sail away from the safe harbor.
Catch the trade winds in your sails.
Explore. Dream. Discover.

Mark Twain

Voor Burak

PROLOOG

Mijn middenrif doet pijn van het zwemmen. Mijn ademhaling piept.

In de verte vaart de boot richting de ondergaande zon.

Ongelooflijk, dat hij dit doet! Hoe kon ik in godsnaam denken dat ik hem in de hand had?

Nu lig ik hier. Midden op zee. Achtergelaten door een gek.

SRI LANKA

Niets. Helemaal niets. Dat is het resultaat van dagenlang de zee afturen in de brandende zon. Nog steeds heb ik er geen gezien. En er zouden hier zoveel moeten zitten.

‘Nog een half uur en dan gaan we weer terug naar Mirissa. We moeten voor het donker wordt weer aan land zijn.’

Ik knik gelaten. Sanju heeft gelijk. Met zijn mobieltje heeft hij alle vissers in de omgeving gebeld, maar niemand heeft iets gezien.

Ik zou het wel willen uitschreeuwen: ‘Waar zijn jullie? Waarom laten jullie je niet zien?’

‘Tim, het ziet er naar uit dat je misschien toch geluk hebt,’ zegt Sanju voorzichtig en kijkt geconcentreerd voor zich uit. ‘Ja!’ zegt hij dan krachtig, als een ontlading. ‘Daar is er een.’

Honderd meter voor ons zie ik een donkergrijze bult in het water. Vrijwel onmiddellijk spuit er een metershoge waterfontein. Een blauwgrijze glimmende rug doemt op uit het water. Na zes volle dagen zoeken zie ik hem dan. Ik voel een enorme opluchting, maar ook spanning. Gaan we het redden om op tijd dichtbij te komen?

‘Hoelang blijft-ie boven water?’

‘Niet lang,’ antwoordt Sanju. ‘Hij ademt een paar keer en duikt weer onder. Als de staart verticaal uit het water komt, dan weet je dat hij een diepe duik gaat maken.’

Terwijl de boot door de snelheid met een enorme kracht op en neer op het water klapt, probeer ik mijn flippers aan te doen en mijn duikbril op te zetten. De waterdruppels aan de binnenkant van de glazen van mijn duikbril belemmeren mijn zicht, maar er is nu geen tijd om er wat aan te doen.

‘Ga naar bakboord. Nu!’ schreeuwt Sanju.

GRONINGEN

Ik stop de snorkel in mijn mond en terwijl de boot hard op en neer gaat, probeer ik me naar de zijkant van de boot te bewegen.

‘Schiet op!’

Ik zwaai mijn benen over de zijkant van de boot en houd ze recht, zodat mijn flippers het voorbijschietende water niet raken.

‘Zwem zo snel mogelijk in de richting van de voorste bult. Vlak daarvoor zit zijn bek. Pas als je daar bent, kun je naar beneden kijken. Niet eerder, dan raak je hem kwijt.’

‘Is dat niet gevaarlijk dan?’

Hij stopt met gas geven.

Het is stil, het knetterende geluid van de motor neemt af en de boot mindert vaart.

Ik voel mijn hart in mijn keel bonzen. Nu gaat het gebeuren. Hier ben ik dan, op een bootje bij Sri Lanka, en ik sta op het punt om in mijn eentje naar het grootste dier op aarde te zwemmen.

Waarom doe ik dit eigenlijk?

Ik weet het antwoord al: omdat ik iets moet afmaken waar ik twintig jaar geleden aan ben begonnen.

Dong. De klok van de Martinitoren slaat half acht. Nog steeds geen wit busje. Verderop zie ik een paar fietsers, verder is de Grote Markt leeg. Ik hoop maar dat ze snel komen; het mag dan mei zijn, het voelt aan als winter. Ik ben duidelijk niet meer gewend aan het Nederlandse weer. Mijn oog valt op het stadhuis en de kroegen. Hier zal ik het de komende tijd weer mee moeten doen.

Aan het einde van de straat draait een wit busje de hoek om. ‘De Groninger Dakgotenspecialist’ lees ik op de zijkant als hij voor me stopt. Het voorste raampje wordt openge draaid en een man met piekerig blond haar kijkt me aan.

‘Ben jij Tim?’ vraagt hij met een zangerig Gronings accent. De man stap uit en geeft me een witte overall.

We rijden naar een wijk met rijtjeshuizen uit de jaren zeventig. Sommige voortuinen zijn verwilderd, in andere staan windmolens en tuinkabouters, met veel zorg neergezet.

De voorman geeft mij een emmer, schepje en uitschuifbare ladder en wijst me een aantal huizen toe waar ik gevallen bladeren en ander vuil uit de dakgoten moet scheppen.

Ik zet de ladder tegen de gevel van mijn eerste huis en klim naar boven. Als ik bijna bij de dakgoot ben, kijk ik omhoog. Wat een hoogte. Het lijkt wel alsof de grond beweegt. Ik weet dat het niet kan, maar toch beweegt-ie.

Snel kijk ik weer voor me, maar het is al te laat. Ik voel me duizelig worden en merk dat mijn linkerbeen zachtjes begint te trillen. Mijn handen worden klam en ik voel de grip van mijn rechterhand op de sport van de ladder minder stevig worden. Mijn linkerarm trilt nu ook. Zachtjes wiebelt de emmer in mijn linkerhand heen en weer. Misschien kan

ik hem maar beter loslaten, met twee handen kan ik mezelf beter vasthouden.

Langzaam glijdt mijn rechterhand van de sport.

Ik voel dat ik ga vallen. Ik moet iets doen.

In de rode bakstenen van de gevel zitten witte puntjes en ik begin ze te tellen. Een, twee, drie, vier, vijf ... twintig ... Het zijn er te veel om te tellen, maar het werkt. Het trillen stopt en langzaam krijg ik weer de controle over mezelf terug. Ik kies een tweede steen uit en start weer met tellen. Het kalmerende effect zet door.

De rest van de dag dwing ik mijzelf om niet aan mijn angst toe te geven. Als ik beloof om iets te doen, dan maak ik het ook af. Iedere keer als ik omhoog moet, probeer ik de wereld om me heen te reduceren tot de ladder, de muur voor me en ikzelf.

Nadat de mannen me weer bij de Grote Markt hebben afgezet, loop ik moe en gemangeld naar het uitzendbureau, waar ik vertel dat ik ondanks mijn hoogtevrees toch de werkdag heb afgemaakt.

‘Misschien dat ik iets anders voor je heb,’ zegt de intercedente. ‘Maar dat hoor ik over een uur.’

‘Geweldig. Bel me maar. Je weet, ik sta voor alles open. Zolang het maar niet de hoogte in is. Wat is het?’

‘Het reinigen van rioleringen. Lekker buiten, met leuke collega’s. Echt iets voor jou.’

Teruglopend naar mijn huis komt dat gevoel van Wat-doe-ik-hier weer naar boven. Het komt natuurlijk ook door India. Als ik die reis niet had gemaakt, dan was ik gewoon met mijn studie doorgegaan en was het contrast nu niet zo groot geweest. Het halve jaar was één groot avontuur, ik voelde me echt gelukkig. Daar was twee maanden geleden een abrupt einde aan gekomen toen ik weer voet op de Nederlandse bodem zette. De eerste twee weken waren nog best leuk, maar voor ik het wist zat ik weer in de dagelijkse voorspelbaarheid

van het leven in Nederland, met het zoeken naar woonruimte en werk om de huur te kunnen betalen, en natuurlijk de kou en regen.

Ik passeer de terrassen voor café de Grootte Griet, waar studenten het koude weer trotseren en in hun identieke jasjes halve liters bier drinken op het terras. Over een paar maanden ben ik weer een van hen. Ergens zie ik ertegen op: de sleur, en om weer tussen al die studenten te zitten die allemaal hun best doen om zoveel mogelijk op elkaar te lijken, die zichzelf luidkeels manifesteren bij de Albert Heijn en anderen proberen te laten zien dat hun leven fantastisch en geweldig is, dat ze alles voor elkaar hebben en er al zijn. Ik heb dat gevoel nog lang niet, daarvoor moeten er nog zoveel dingen gebeuren. Ik ben nog nooit echt verliefd geweest en soms bekruipt mij de angst dat ik voor altijd alleen zal blijven. En hoewel ik graag wil denken dat ik volledig mezelf ben, zijn er toch dingen die ik voor anderen verzwijg. En dan is er natuurlijk nog die onrust en dat gevoel ergens naar op zoek te zijn, al weet ik niet precies waarnaar.

Ik voel een druppel op mijn gezicht. De wolken boven me zijn donker geworden. Het kan ieder moment harder gaan regenen.

In de straat van mijn studentenhuus barst het los en drijfnat stap ik de voordeur binnen. Ik neem een lange warme douche en trek droge kleren aan. De telefoon gaat. Misschien het uitzendbureau? Ik loop naar het toestel en neem op.

‘Met Julia.’

Het kost me moeite om de stem te plaatsen. Dit is niet die vrouw van het uitzendbureau.

‘Je weet toch nog wel wie ik ben, of niet? Julia, van de India-reis,’ vervolgt ze juist op het moment dat ik haar herken.

‘Ja, natuurlijk! Julia! Sorry, ik ben niet gewend om je aan de telefoon te hebben. Hoe is het met je?’

Julia. Een van de elf mensen met wie ik vorig jaar met een gammele bus door Europa, via Iran en Pakistan naar India ben gereden. We bezochten afgelegen plekken waar mensen nog nooit een buitenlander hadden gezien en sliepen in de openlucht of in tenten in de natuur. Tijdens die vijf maanden heb ik twee keer wat met haar ondernomen. Ik vond haar aardig, maar ook wat braaf en jong. Ze had net haar eindexamen van de middelbare school gedaan, terwijl ik al twee jaar studeerde.

‘Best wennen hier in Nederland,’ antwoordt ze. ‘En hoe is het met jou? Jij bent alweer langer terug dan ik.’

Dat is waar ook, ze is meer dan een maand langer in India gebleven. En dat terwijl ze zo weinig geld had. De hele reis was ze erop gebrand om zo min mogelijk te spenderen om maar zo lang mogelijk te kunnen blijven. Ze sloeg zelfs belangrijke bezienswaardigheden over omdat ze die te duur vond. In eethuisjes nam ze stevast het goedkoopste gerecht en ik heb haar alleen frisdrank zien drinken.

‘Ik vraag me af wat ik hier in Nederland doe,’ zeg ik. ‘De eerste weken waren leuk, maar nu wil ik wel weer weg.’

Ik kijk door het raam, het is nog harder gaan regenen. ‘En het weer helpt ook niet mee.’

‘Hoe gaat het qua werk?’ vraagt ze.

‘Wat zal ik zeggen? Ik heb vandaag dakgoten schoongemaakt terwijl ik hoogtevrees heb. Dat was geen succes, dus ik moet weer op zoek naar iets anders.’

‘Hmm,’ zegt ze. Het klinkt goedkeurend, bijna opgewekt. Het blijft even stil aan de andere kant.

‘En bij jou?’ vraag ik dan maar.

‘Mijn studie begint pas in september. Mijn geld is op, daarom zit ik tot die tijd nog bij mijn ouders hier in Scheveningen. Maar ik heb inmiddels werk gevonden.’

‘Wat dan?’

‘Als au pair. Bij een miljonair die met een zeiljacht naar Corfu gaat zeilen.’

Ik voel een steek van jaloezie.

‘Jeetje! Hoe ben je daaraan gekomen?’ Ik probeer enthousiast te klinken.

‘Stom geluk. In de week dat ik terugkeerde in Nederland zag mijn moeder hier in het huis-aan-huiskrantje een advertentie staan. Ik heb een brief geschreven en een paar dagen later mocht ik op gesprek bij een rijke Nederlander die op Corfu woont. Hij heeft daar een bedrijf dat zeilboten verhuurt en moet vanuit Nederland een zeiljacht overvaren. Zijn dochters gaan ook mee en voor hen heeft hij een au pair nodig. Ik heb die man inmiddels een aantal keren gezien, samen met mijn ouders. Die wilden natuurlijk weten wie hij was, maar het ziet er allemaal erg goed uit.’

‘En hoe betaalt het?’

‘Ik krijg gewoon kost en inwoning. Hij betaalt het eten en extra kosten zoals de terugvlucht. Al met al verwacht hij dat we er zes weken over gaan doen. Daarna kan ik zo lang als ik wil in zijn villa op Corfu blijven.’

‘Maar kun jij zo goed zeilen dan?’

‘Niet echt. Ik ben als kind een keer op zeilkamp geweest en daarna heb ik het nooit meer gedaan, maar dat maakte niet uit, zei hij. Wat nodig is dat leert hij me.’

En nog gratis leren zeilen ook. Ik krijg zin om op te hangen.

‘Maar goed, waar ik voor bel is het volgende. Het plan was om aan het einde van deze week te vertrekken, maar nu blijken zijn dochters pas over drie weken mee te kunnen. Daar kunnen we niet op wachten. Het toeristenseizoen begint en die boot moet over zes weken in de haven van Corfu zijn. Het idee is nu dat die kinderen halverwege in Portugal opstappen.’

‘En nu?’

‘Nou, ik voel er weinig voor om drie weken in mijn eentje op een boot te zitten met een man die ik nauwelijks ken.’

‘Dat kan ik me voorstellen.’

‘Daarom zijn we op zoek naar een derde persoon die mee wil tot die kinderen komen. Liefst een bekende van mij na-

SCHEVENINGEN

tuurlijk, maar wie kan er nou zomaar weg? Ik heb wat mensen van de India-groep gebeld, maar iedereen die terug is, heeft zijn werk weer opgepakt. Ik hoorde dat jij ook pas weer in september aan je studie begint, en vroeg me daarom af of jij zin had om mee te gaan. In ieder geval tot aan Portugal dus.'

Ik kan niet geloven wat ik hoor. Dit kon niet op een beter moment komen. Het liefst wil ik heel hard 'Ja! Ik ga mee!' roepen, maar ik houd me in.

'Wat wordt er van mij verwacht?'

'Dat je meehelpt aan boord, met koken en met het zeilen. Verder niets.'

'Maar ik kan helemaal niet zeilen. De enige ervaring die ik heb, is een middagje meezeilen op het Sneekermeer. Is dat niet erg?'

'Nee hoor, dat heb ik al bij hem gecheckt. Robert heet hij trouwens. Hij zei dat zeilervaring niet nodig was. De belangrijkste dingen doet hij, wij moeten hem vooral helpen. Wat nodig is kan hij ons leren. Dus wat denk je ervan?'

Wat zou een reden zijn om het niet te doen? Het gaat maar om drie weken, waar hebben we het over? En met Julia komt het ook wel goed. Ik ken haar niet zo goed, maar ze is best aardig.

'Oké, ik ga mee.'

Ik kijk naar buiten. Het regent nog steeds, maar het stoort me niet meer. Mijn dag kan niet meer stuk.

Julia en ik lopen tussen de boten in de jachthaven, boven ons krijsen meeuwen die wanordelijk door elkaar vliegen.

'Deze is het.'

Voor ons ligt een wit zeiljacht dat met de punt naar ons toe is aangemeerd. Op de voorkant van de romp staat in sierlijke blauwe letters de naam van de boot: Bacchus, god van de wijn. Julia zet haar linkerbeen op de rand van het voorsteven, slaat haar andere been behendig over de metalen reling heen en stapt aan boord.

'Robert, we zijn er!' roept Julia.

In de ingang naar de kajuit verschijnt een hoofd, en een paar helderblauwe ogen kijkt ons aan. 'Kijk, daar zijn ze dan!'

Een slanke man van rond de veertig klimt omhoog en stapt uit de kajuit, een glimlach op zijn gladgeschoren gezicht. Zijn donkerblonde haar heeft door de lichte krulling iets nonchalants. Met zijn brede kaaklijn en ietwat uitstaande ogen heeft hij een ongewoon gezicht. Een gezicht dat je onthoudt. Zijn rechte houding en zijn brutale blik geven hem iets zelfverzekerd, alsof hij zich door niets en niemand laat leiden. Hij heeft een soort aantrekkelijkheid waarvan ik vermoed dat veel vrouwen ervoor zullen vallen.

'Welkom op de Bacchus. Jij moet Tim zijn.' Hij kijkt me aan en geeft me een ferme handdruk.

'Klopt, aangenaam,' zeg ik, terwijl Robert mijn hand nog steeds vasthoudt.

'Robert,' zegt hij. Dan laat hij eindelijk los en legt zijn hand op mijn schouder. 'Kom, ga zitten.'

Robert haalt een pakje sigaretten uit zijn broekzak. ‘Rook je?’

Ik knik. Uit het nog volle pakje haalt hij een sigaret en steekt hem aan. Hij reikt mij het pakje aan. ‘Hier, neem van mij. En hou het pakje maar.’

Ik steek er ook een op. ‘Mooie boot heb je trouwens,’ zeg ik in een poging het gesprek op te starten.

‘Is het geen beauty?’ zegt hij. ‘Jeanneau Sun Fizz. Het beste type zeilboot dat er is. Ruim, zeewaardig, wendbaar. Ideaal voor eilandhoppen in de Middellandse Zee. Daarom heb ik er op Corfu nog zesentwintig van. Ik weet niet of Julia het je al heeft verteld, maar ik heb een aantal bedrijven. Die op Corfu doet aan zeiljachtverhuur. Het loopt zo goed dat ik structureel boten tekortkom en omdat een vriend deze boot toch niet gebruikt, heeft hij hem aan mij in bruikleen gegeven. Scheelt mij toch mooi weer een ton.’

De zinnen volgen elkaar snel op en in zijn uitspraak hoor ik het accent van iemand die al langere tijd in het buitenland woont.

‘Een ton?’

Zowel Robert als Julia knikken. Blijkbaar weet Julia al dat dit gangbare prijzen zijn.

‘En jij hebt dus zesentwintig van deze boten?’ En hij bezit dus ook nog andere bedrijven, dan moet hij inderdaad miljonair zijn. Ik kijk naar zijn kleding: een spijkerbroek en een donkerblauwe schipperstrui. Ik probeer me hem als ondernemer voor te stellen. Hij lijkt me het type Richard Branson, iemand die zijn eigen weg gaat.

Robert vertelt verder over zijn zeilonderneming en zijn leven op Corfu. Als zijn sigaret op is, gooit hij de peuk in het water en staat hij op.

‘Kom jongens, we gaan naar binnen. Hier in de kuip is het veel te koud. Ik ben zó klaar met Nederland, ik zal blij zijn als we weer normaal warm weer hebben.’

Hij stapt het trappetje af de kajuit in. Julia en ik volgen hem.

‘Dus dat zitgedeelte buiten noem je de kuip?’ vraag ik zachtjes aan Julia als ik de treden afloop.

Robert hoort me. ‘Dat klopt. Ik kan wel horen dat je niet veel gezeild hebt, of wel?’

‘Eén keertje in Friesland, verder heb ik geen ervaring. Is dat een probleem?’

Hij kijkt me aan. Ik weet niet wat hij denkt, zijn gezicht valt lastig te lezen. Dan verschijnt er een brede lach.

‘Natuurlijk is dat geen probleem! Het gaat helemaal goedkomen. Ik weet alles van zeilen. Op Corfu geef ik zeillessen. Zo moeilijk is het allemaal niet hoor, ik leer het je wel. Je ziet eruit als iemand die dingen snel doorheeft. Je gaat het geweldig vinden. Na een paar dagen wil je echt niet meer van deze boot af. Wij drieën gaan samen een heel mooie tocht maken. Eentje die je nooit meer zal vergeten.’

Vanbuiten heb je helemaal niet door hoe ruim zo’n boot vanbinnen is. Aan de rechterkant bevindt zich een bureau waarop land- en zeekaarten liggen met daarop met pen getekende lijnen. Er staat een grote fotolijst met een foto van twee meisjes erin. Dat zullen zijn dochters wel zijn. De jongste is zo te zien een jaar of vijf. Ze draagt haar blonde haar in twee staartjes en kijkt lachend naar de camera. Het kind naast haar lijkt een stuk ouder, een jaar of elf. Ze zit rechtop en heeft een serieuze blik. Ze draagt een buitenboordbeugel en heeft lang blond haar met een rechte pony. Behalve de kleur van het haar lijken de kinderen in geen enkel opzicht op elkaar. Ook niet op Robert trouwens.

In het verlengde van het bureau is er een groenbruine bank met kussens erop. Tegenover de bank staat een grote bruine eettafel met daaromheen een U-vormige zitbank. Aan de linkerkant is een keukentje, met op het aanrecht twee grote boodschappentassen en een blauw krat met afbakbroodjes en een groot aantal flessen wijn.

Met de achterkant van de pen wijst Robert Den Haag op de kaart aan. ‘Vanuit Scheveningen vertrekken we morgen in de richting van Dover.’

Hij beweegt de pen naar de meest zuidoostelijke punt van Engeland. ‘Het is dat we op tijd op Corfu moeten zijn, anders was ik graag even langs Londen gevaren. Veel vrienden van Eton en Oxford zijn daar gaan wonen. Een andere keer neem ik jullie daar mee naartoe.’

‘Wow, Eton en Oxford! Heb je daarop gezeten?’ vraag ik.

‘Ja. Maar zo bijzonder is dat niet hoor. Ze zijn vooral duur, en met veel kak. Al heb ik er wel veel beroemde vrienden aan overgehouden. Ook mensen van het Britse koninklijk huis. Maar na een jaar Oxford kwam ik erachter dat het systeem niet klopt. Ik realiseerde me dat de echte wereld daarbuiten ligt. Ik ben ermee gekapt en heb de hele wereld rond gezeild, de grootste stormen meegemaakt, piraten gezien, *you name it*. Een betere leerschool bestaat er niet. Als je zoiets hebt gedaan, dan weet je dat je alles kunt bereiken. Ik ben naar Zuid-Afrika gegaan en heb daar mijn eerste bedrijf opgericht. Toen mijn vrienden nog studeerden, had ik al mijn eerste miljoen.’

Ik wil er meer over horen, maar hij vervolgt: ‘Via de Straat van Dover gaan we langs de zuidkust naar Dartmouth.’

De pen gaat verder omlaag en stopt bij een stipje aan de kust in het zuidwesten van Engeland.

‘Een van de mooiste plekken van Engeland. Hier woont Gary, een van mijn beste vrienden. Ik ken hem al jaren. Een echte avonturier. Hij heeft óók de hele wereld over gezeild. Ik weet zeker dat jullie hem zullen mogen.’

Hij pakt de kaart op en vouwt hem op. ‘Julia, laat jij Tim de rest van de boot zien? Dan pak ik de boodschappen uit en schenk ik wat te drinken in. Ik neem aan dat jullie wel een wijntje lusten?’

Julia knikt. Dat valt mee, ze drinkt dus toch alcohol.

Julia beweegt zich door de boot alsof ze helemaal thuis is. Haar hut blijkt ze ook al ingericht te hebben. Afgezien van een verfrommelde pyjama ligt al haar kleding netjes in stapeltjes naast haar bed. Ze opent een andere deur.

‘En hier slaap jij. Die hut aan de andere kant van de trap is van Robert.’

Ik kijk naar het bed en probeer me voor te stellen hoe het is om hier de komende weken te slapen. Aan beide kanten van de ruimte zitten vlak onder het plafond kleine raampjes, de rechter kijkt uit op de vloer van de kuip. Op een meter afstand zie ik onder de zitting van de bank het raampje van Roberts hut.

Wanneer we de hut uit stappen, schenkt Robert net de wijn in. Hij geeft ons ieder een glas en heft het zijne.

‘Proost jongens, op ons vertrek.’

Onze glazen klinken.

Wat gek, het lijkt wel alsof hij er al van uit was gegaan dat ik mee zou gaan. Ik had verwacht dat hij pro forma eerst nog wel wat van me zou moeten weten, je wilt toch een idee hebben wie je aan boord haalt. Maar behalve mijn naam en het feit dat ik niet kan zeilen, weet hij nog helemaal niets van mij. Hij heeft me nog geen enkele vraag gesteld, en het ziet er ook niet naar uit dat hij dat gaat doen. Blijkbaar is het feit dat ik Julia ken voldoende voor hem.

Terwijl we praten blijft Robert maar wijn bijschenken. Ook Julia houdt het tempo goed vol. Zo zie je maar hoe je eerste indruk je kan misleiden. Geld was dus de reden dat ze in India geen alcohol dronk.

‘Robert, ben je daar?’ Buiten klinkt een vrouwenstem. Er volgt gestommel en voetstappen boven ons op het dek. In de opening van de kajuit verschijnt een vrouw met een vriendelijk, rond gezicht en bruin haar met kleine krulletjes.

‘Maja, mijn liefde,’ zegt Robert. ‘Kom binnen.’

Hij reikt haar zijn hand en ze stapt met een grote glimlach naar binnen. Ze heeft een stevig postuur en haar broek

en blouse lijken haar niet helemaal te passen, alsof ze op de markt zijn gekocht of van iemand anders zijn geweest. Met een rode riem lijkt ze te proberen er toch nog iets van te maken. Ze omhelzen elkaar innig en kussen daarbij zo lang dat ik verwacht dat ze gaan tongzoenen.

‘Dag Maja!’

‘Julia! Je bent nog steeds hier!’ zegt de vrouw met een Haags accent. Ze maakt zich los en geeft Julia drie zoenen. ‘En jij bent zeker Tim. Leuk om je te ontmoeten.’

‘Schat, wil je een wijntje?’ Robert heeft de fles in zijn hand.

‘Wat denk je, lieverd?’ Ze geeft hem een knipoog en kijkt hem veelbetekenend aan.

Ik krijg de indruk dat het beter is om Robert en Maja alleen te laten. Het is hun laatste avond, ze hebben vast andere dingen te doen dan met ons te kletsen. De komende weken hebben we nog genoeg tijd om Robert beter te leren kennen. Julia’s ogen ontmoeten de mijne en ze geeft me een haast onzichtbaar knikje.

‘Wij moeten er zo vandoor. Ik had mijn oma beloofd om nog even bij haar langs te gaan,’ zegt ze.

‘Neem eerst nog een glaasje.’ Robert pakt de fles wijn.

‘Ja toe, blijf nog even,’ valt Maja hem bij.

‘Zo, die zijn gek op elkaar,’ zeg ik als we in de richting van het huis van Julia’s oma lopen, dat vlak achter de haven ligt. ‘Hoelang hebben ze al wat?’

‘Tja, wat zal ik zeggen? Twee weken geleden is Maja een keer met mijn ouders mee geweest toen ze naar de boot gingen kijken. Volgens mij is de vonk toen overgeslagen. Mijn moeder vertelde dat ze elkaar daarna iedere dag hebben gezien. Hij is nu zelfs van plan om haar met haar kinderen naar Corfu over te laten komen.’

‘Da’s best snel.’

‘Dat kun je wel stellen.’

Haar toon klinkt spottend. Ik heb de indruk dat ze het niet zo leuk vindt.

‘Heb je er moeite mee?’

‘Natuurlijk niet. Waarom zou ik?’ zegt ze snel. ‘Ze heeft nogal wat ellende gehad dus ze kan het goed gebruiken. Haar man heeft haar verlaten.’

We brengen een kort bezoek aan Julia’s oma en gaan dan naar het huis van haar ouders, die op vakantie zijn. Na het avondeten verplaatsen we ons naar de voorkamer om daar nog even wat te drinken.

‘Hmm.’ Julia kijkt in de kast met drank. ‘Ik vind het lastig. Mijn vader is wijnverzamelaar en ik ben bang dat ik een dure wijn openmaak. Ik zie hier wel een geopende fles whisky staan. Is dat ook goed?’

Ik houd niet van whisky. De smaak is me te bitter. ‘Ja, prima.’ Ik wil het haar niet lastig maken.

Met de fles en twee glazen komt Julia naar me toe. Ze schenkt in en we proosten op de reis. Als ik een slok neem voel ik de drank in mijn keel branden.

‘Wat een geluk,’ zeg ik. ‘Wanneer overkomt het je dat je zo’n bijzondere man ontmoet? En dat wij op zo’n reis mee kunnen en alles ook nog eens betaald wordt? Het klinkt bijna te mooi om waar te zijn. Missen we iets?’

Julia gaat naast me op de leren bank zitten. ‘Ik weet het niet. Wat zouden we moeten missen?’

‘Geen idee. Zijn er dingen die we over het hoofd zien? Risico’s? We gaan wel een paar weken op pad met iemand die we nauwelijks kennen.’

‘We kunnen toch altijd ergens afstappen? En daarbij: jij en ik zijn met z’n tweeën, hij is in z’n eentje. Zolang we samen zijn kan ons weinig gebeuren, toch?’

‘Tenzij jij en ik ruzie krijgen,’ zeg ik.

Haar gezicht betreft en ze kijkt me verbaasd aan. Misschien had ik het niet moeten zeggen.

DE OVERSTEEK

‘Niet dat ik die kans groot acht, hoor,’ voeg ik er snel aan toe. Ik meen het. Na al die uren in Scheveningen is mijn gevoel over Julia juist steeds beter geworden. Ik weet zeker dat we het leuk gaan krijgen, maar ik ben ook realistisch genoeg om te beseffen dat het mis kan gaan. Je weet nooit in welke situatie je terechtkomt.

We zijn beide even stil en nemen een slok. De smaak begint te wennen.

‘Ik snap wat je bedoelt.’ Julia zet haar glas op tafel. ‘Maar ik heb een oplossing. Laten we een pact sluiten en elkaar beloven dat wat er ook gebeurt, in welke situatie we ook terechtkomen en hoe boos we ook op elkaar zijn, we elkaar nooit in de steek zullen laten en altijd voor elkaar zullen kiezen. En als een van ons ermee wil stoppen, dan stoppen we er sámen mee. Hoe vind je dat?’

‘Dat lijkt me een goed plan. Laten we dat afspreken.’

‘Mooi.’ Julia kijkt opgelucht en heft haar glas. ‘Op ons pact.’

‘Op ons pact.’

Ik sla mijn glas achterover. Bij nader inzien is dit spul best goed.

Het duizelt me. De hoeveelheid nieuwe informatie is enorm. We zijn nog maar een paar uur onderweg, maar sindsdien heb ik al zoveel geleerd. Een touw noem je een lijn, de giek is die balk onder het zeil en de fok is het voorste zeil.

Vrij snel na ons vertrek zette Robert het stuurwiel op de automatische piloot en gingen we de kajuit in, waar hij demonstreerde hoe we met de marifoon contact kunnen leggen met andere boten. Hij legde de werking van de gps uit en het AIS-apparaat, een radar waarmee we andere boten in de omgeving kunnen zien. We leerden hoe te navigeren en de koers bij te houden. Ieder uur moet een van ons de coördinaten checken en noteren in een logboek. Daarna moet onze positie met potlood op een van de zeekaarten worden aangegeven, zodat we kunnen zien of we niet te veel afwijken van de vooraf met pen door hem uitgezette koers. Ook zei hij dat we ’s nachts ieder om de beurt vier uur moeten waken.

De frisse zeewind blaast in mijn gezicht en speelt met mijn haren. Ik ben blij weer buiten te zijn.

‘Gaat het?’ vraagt Julia. ‘Je ziet wat bleek.’

‘Nee hoor, het gaat prima.’ Ik draai aan het stuurwiel om erachter te komen hoe snel de boot op mijn handeling reageert. ‘Ik voel me alleen een beetje misselijk. Heb jij dat ook?’

Julia kijkt me meelevend aan en schudt van nee.

Ik vind het vreemd. De hele India-reis moest ze voorin zitten, op de beste plek in de bus, omdat ze anders last van wagenziekte kreeg, maar nu heeft ze nergens last van.

Robert gaapt luidruchtig en rekt zijn armen boven zich uit. ‘Wat een nacht zeg. Die Maja is me er eentje.’